

marks regering og Den Sydafrikanske Republiks regering.
(Lovforslag nr. L 55).

I slutningen af 1994 vedtog Folketinget et forslag fra regeringen om at ophæve den lov, som hidtil havde været gældende, hvorefter regeringen under forbehold af gensidighed kunne indgå dobbeltbeskatningsoverenskomster med fremmede stater.

Formålet med at ophæve den gamle bemyndigelseslov var at sikre Folketingets kontrol med indgåelsen af disse vigtige overenskomster. Herefter skal Danmarks tiltrædelse af en dobbeltbeskatningsoverenskomst godkendes af Folketinget ved lov.

De tre første nye »hele« dobbeltbeskatningsoverenskomster forelægges hermed Folketinget til godkendelse.

Danmark har ikke tidligere haft dobbeltbeskatningsoverenskomster med Sydafrika og Vietnam. Efter det politiske systemskifte i Sydafrika og den økonomiske liberalisering i Vietnam er disse lande i stigende grad blevet interessante for dansk erhvervsliv. Overenskomsten med Filippinerne afløser derimod en overenskomst fra 1966, der nu er forældet.

Generelt giver dobbeltbeskatningsoverenskomster virksomheder og personer bedre erhvervsmæssige vilkår i forbindelse med etablering, investering og arbejde i udlandet, end hvis sådanne overenskomster ikke foreligger. En dobbeltbeskatningsoverenskomst opstiller bl.a. nogle rammer for, hvordan en investering kan beskattes i den udenlandske stat, og indgåelse af en overenskomst indebærer således en langt højere grad af skattemæssig sikkerhed og forudsigelighed for investorer. Dertil kommer, at en dobbeltbeskatningsoverenskomst i visse tilfælde direkte kan medføre skattebesparelser for danske virksomheder.

Det er dog samtidig nødvendigt at sikre, at Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster udformes på en sådan måde, at misbrug af overenskomsterne undgås.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til de tre lovforslag, skal jeg hermed anbefale forslagene til velvillig behandling i Tinget.

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om sektorforskningsinstitutioner.
(Lovforslag nr. L 56).

I 1987 afgav Folketingets Forskningsudvalg en beretning til Folketinget om sektorforskningen. Et bredt flertal tilsluttede sig deri den redegørelse, som undervisningsministeren afgav den 31. marts 1987. Udvalget anbefalede samtidig regeringen at opstille en række fælles mindstekrav til sektorforskningen. Det er blandt andet lovforslagets hensigt at opfylde ønskerne i denne beretning.

Forskningsministeren har ved kongelig resolution den 27. september 1994 fået tillagt ansvaret for samordningen af sektorforskningen. Lovforslaget er et skridt i retning af at løfte dette ansvar.

Hensigten med lovforslaget er via en række mindstekrav at styrke sektorforskningens kvalitet samt at forøge institutionernes uafhængighed og forbedre forskningsmiljøet for forskerne.

Lovforslaget er et udkast til en rammelov for alle sektorforskningsinstitutioner, men ikke alle de institutioner, som for øjeblikket betragtes som sektorforskningsinstitutioner, vil kunne omfattes med det samme. Forskningsministeren afgør efter en drøftelse med de enkelte ressortministre, hvilke institutioner der skal være omfattet, og hvilke der af forskellige årsager ikke skal omfattes straks. På baggrund af de drøftelser, som har været ført, antages det, at de institutioner, som er nævnt i bilag 1, vil blive omfattet ved den bekendtgørelse, som forskningsministeren udsteder med hjemmel i lovens § 1, stk. 2. Nogle institutioner har myndighedsopgaver, som bevirker, at de vil blive undtaget fra lovens bestemmelser om ledelsesform.

En sektorforskningsinstitution skal ifølge lovforslaget ledes af en uafhængig, forskningskyndig bestyrelse og en ansvarlig direktion. Bestyrelsen udpeges af den minister, under hvis område institutionen hører. Bestyrelsens flertal skal bestå af forskningskyndige medlemmer, som skal udpeges af ressortministeren, men efter indstilling fra forskningsministeren. Forskningsministeren vil ifølge forslaget indhente en faglig udtalelse fra de statslige forskningsråd, før indstillingen foretages.

Derudover bemyndiges forskningsministeren til at udstede generelle regler for institutionernes vedtægter, regler for uafhængige evalueringer af institutionerne og regler for ansættelsesprocedurer og fagkyndig bedømmelse ved ansættelse af videnskabelige medarbejdere.

Nogle institutioner forventes ikke at blive omfattet af denne lov. Dette gælder de arkiver, biblioteker og museer under Kulturministeriet, som i dag har status som sektorforskningsinstitutioner. Selv om forskningen er en væsentlig opgave for disse institutioner, er de undtaget, fordi de har andre hovedopgaver. Jeg kan oplyse, at kulturministeren i den kommende tid vil fremsætte lovforslag, hvor der vil blive fastsat retningslinjer for forskningen på disse institutioner, som svarer til retningslinjerne i dette lovforslag.

Der vil herefter være tre typer statslige forskningsinstitutioner, nemlig de højere uddannelsesinstitutioner, sektorforskningsinstitutioner samt arkiver, biblioteker, museer og lignende. Det er vigtigt, at forskningen på disse tre typer institutioner sikres ensartede rammebetingelser. Dette er bl.a. afgørende for rekrutteringen til og mobiliteten mellem de statslige forskningsinstitutioner.

Skriftlig redegørelse

Redegørelse af 1/11 1995 om det nordiske samarbejde.

(Redegørelse nr. R 2).

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Et år er gået, siden Finland, Norge og Sverige traf beslutning om deres fremtidige tilknytning til Den Europæiske Union. Finland og Sverige bestemte sig for medlemskab, mens Norge besluttede sig for alene at lade sit forhold til Unionen regulere via tilslutningen til det indre marked i EØS-aftalen.

Siden da har det været de nordiske regeringers og parlamentarikers fælles ambition at tilpasse det nordiske samarbejde til denne nye situation, at videreudvikle vores regionale samarbejde på en måde, der på samme tid styrker det nordiske værdi- og kulturfællesskab og placerer Norden centralt i den europæiske udvikling, og at skabe et styrket, mere slagkraftigt og indflydelsesrigt nordisk samarbejde.

Vi er under det danske formandskab nået langt i tilpasningen af samarbejdet. Det billede, der i dag tegner sig af det nordiske samarbejdes fremtidige form og indhold, lover godt.

På Nordisk Råds session i Reykjavik i marts i år var der enighed om mål, prioriteringer og

hovedtrækkene i de forslag, der blev fremlagt af den fælles reformgruppe. Rapporten var en klar politisk markering af ønsket om et fortsat og styrket nordisk samarbejde, men tilpasset nye vilkår.

Samarbejdet skal fremover være båret af tre »søjler«:

- Det interne nordiske samarbejde, som vi har kendt det gennem mange år, men strammet op, effektiviseret og prioriteret i forhold til den ny situation.
- Europæiske spørgsmål af betydning for det nordiske samarbejde.
- Samarbejdet med Nordens nærområder, dvs. de baltiske lande, Skt. Petersborg og Nordvestrusland, Barentsregionen, Kaliningrad og senest også det arktiske område.

En effektivisering af samarbejdet kræver, at vi forstår at prioritere. Den gennemgående ledetråd ved prioriteringen både på regeringssiden og parlamentarikersiden er den såkaldte nordiske nytte. Nordisk nytte indebærer, at vi koncentrerer os om opgaver,

- som ellers skulle være løst i nationalt regi, men hvor påviselige positive resultater opnås gennem fælles nordiske løsninger;
- som manifesterer og udvikler nordisk samhold;
- som øger den nordiske kompetence og konkurrenceevne.

Hvad angår samarbejdets form, er grundlaget for nye organisations- og samarbejdsformer i Nordisk Råd lagt med vedtagelsen af den ny Helsingforsaftale på den ekstraordinære session i København i september i år. Nøgleordene er et styrket præsidium og en udvalgsstruktur bygget op om de tre søjler i samarbejdet.

Den ny Helsingforsaftale vil i nær fremtid blive godkendt af landene, således at den kan træde i kraft ved årsskiftet. Fra regeringssiden ser vi frem til samarbejdet med det nye Nordisk Råd.

Danmark overtog formandskabet på ministerrådsiden på sessionen i Reykjavik. Hovedoverskriften for det danske formandskab – som løber frem til årsskiftet – er at sikre fremdriften i reformprocessen. Denne opgave har vi helt konkret grebet an ved at udarbejde en plan for samtlige reformforslag i rapporten »Nordisk samarbejde i en ny tid« med angivelse af opfølgningsinitiativer og tidsfrister.